

שעל ידי אש קודש שידליק האדם בקרבו יגרום שלא
יהיה מקום לאש זרה לשכון שם.

[וכאשר הביא מו"ר משל זה באחד הפעמים דן
האם שומר שלא חשב על עצה זו יחשב לפושע ויתחייב
על הכבשים שנשרפו. ודנתי לפני מו"ר בקרקע דהיאך
אפשר לתבוע מכל אדם להיות גאון כרבי חיים עוזר עד
שנדון שיחשב לפשיעה. אמנם המפקיד אצל גאון כמו"ר
זצ"ל מסתבר שיחשב לפשיעה אפי' בכה"ג].

רבינו זצ"ל מעולם לא הוציא מילת גנאי על בן אדם
ואף כאשר נטה לסמוך על אחד יותר מחבירו בהלכה
מעולם לא התייחס שלא בכבוד לאותו האדם שאומר את
הדברים שלדעתו פחות נכונים שאין הוא חשוב כל כך
אלא שאת הדברים עצמם שיבח יותר דברים אלו מאלו.
[והמתבונן יראה שזו היתה דרכם של רבותינו הראשונים דגם כאשר
מגנים בחזקה אחד את דברי חבירו אינם מגנים את האומר אלא את
הדברים מלבד מקום אחד שמצינו ברש"י סוכה ל"ה ע"ב שרש"י מביא
פירוש שתרומה יש לה היתר אכילה ע"י פדיון ורש"י מסיים שהאומר כן
רשע הוא וכבר נתקשו המהר"ם חביב ועוד מדוע יצא רש"י בכזו
חריפות ונדחקו טובא. ושמעתי בשם הגאון הרב אהרן צוקר (שישלח
לו הקב"ה רפו"ש בתושח"י) שמצא חידוש זה בספרו של אחד מכת
הקראים (ענן הקראי שר"י) שכותב שתרומה טהורה יש לה פדיון ויסד
דבריו על גמ' זו ורש"י לא רצה אפי' לנקוב בשמו על כן אמר שמי
שמפורסם משמו ביאור זה בגמ' תדעו שהוא אדם רשע ואל תתמה
שהיה מפורסם כן בזמנו שהרי חידוש זה נוגע למעשה שהיו סומכים
לפדות תרומה טהורה שלהם בשו"פ ורצה רש"י ללמדך שאין ללמוד
ממנו כיון שהוא קראי והאמת משמחת].